

DE TOEPASSING DIE PIJN DEED!

DOOR

G. J. PEELLEN

Schoenmaker Dercksen had 't druk dien avond, al waren 't nu juist geen klanten, die zich bij hem bevonden. Z'n kleine werkplaats, behangen met allerlei houten voet-modellen, en groote lappen leer, was weer 't middelpunt van 't dorpsleven.

Dat ging altijd zoo, als er wat bijzonders was, want nergens waren zuiverder inlichtingen te krijgen dan bij Dercksen.

Hij had vroeger nog een blauwe Maandag voor onderwijzer gestudeerd, en „onderzocht nog veel”, zooals men dat noemde; stond daardoor in ontwikkeling wat boemen den doorsnee-dorpling.

Maar hij wist ook altijd 't fijne, 't kleinste detail van de nieuwtjes, omdat hij er kwitantielooier bij was, en daardoor overal kwam.

En, nu wás er spannend nieuws!

Van Korver, een kantoorbediende, die eerder al eens wat geschreven had, was nu een boekje uitgekomen, een dorpsnovelle, zooals de onder-titel zeide. Dercksen, die den naam had veel te onderzoeken, wilde toch ook wel eens weten wat die jonge snuiter te beweren had, die altijd vóór hem zat in de kerk: en hij had 't boekje gekocht.

„Nogal saai”, was z'n eerste oordeel geweest: 't verhaal van een manufacturier die zich zoo druk maakt met allerlei vereenigingen, dat z'n zaak verloopt, z'n gezin verwaarloosd wordt, zoodat z'n jongens uit den band springen, en — waar 't heele verhaal om draaide — waardoor de liefde tusschen hem en z'n vrouw vermindert.

Maar toen Dercksen 't nog eens las, had hij vermoedens gekregen, die hij niet onder stoelen en banken stak. En dat was de reden van de aanwezigheid van al die gasten, dien avond, in z'n rookerige werkplaats.

„Kijk es hier”, zegt Dercksen, terwijl hij met zorgvuldig belikte vingers, langzaam de blaadjes van 't al beduimelde boekje omslaat.

„Kijk es hier, 't is zoo vast as een huis, dat-ie in dit verhaal Maters op 't oog heeft, uit de lapjeswinkel! Die twee hebben 't land an mekaar, dat kun je op vergaderingen altijd merken — en je weet toch ook, dat die zaak van Maters zoo achteruit gaat — en van slecht oppassen gesproken: die jongste van 'em is niet voor niks as koloniaal weggegaan verleden maand!

En, Maters komt trouwens ook uit Rotterdam, zooals de hoofdpersoon hier, al is 't dan ook heel vroeger, en dan mot je es zien, dat hoofdstuk „strubbelingen”, precies as laatst toen-ie 't zoo scheef gehad heeft met den bovenmeester,!”

Vol bewondering hebben allen de vernuftige exegese aangehoord, en toestemmend geknikt; alleen 't kleine slagertje waagt 't be-deesd op te merken — wat bang 't gezag van Dercksen aan te jasten:

„Maarre, Maters en z'n vrouw die benne toch best same, ik docht tenminste — dat dat nog wel zoo'n goed paar was,?”

Met een geheimzinnig wenkbrauwfronzen, waaruit véél te raden valt, kijkt de schoenmaker hem meelijdend aan:

„Maar ben je dan ziende Blind, man, — heb jij niet gemerkt, dat je die twee nooit meer samen ziet — dat ze zelfs niet meer

En kijkje in het schilderachtige Chineesche kamp te Batavia, waar heel dikwijls wordt gekiekt en gefimd. Maar, met de hygiëne is het in die buurten vaak treurig gesteld. De gemeenteraad van Batavia, doet echter wat hij kan om verbetering aan te brengen.

samen gaan wandelen Zondagsmiddags — zooals vroeger,?”

En den volgenden dag wist heel Rijndorp, dat de vrouw van Maters wou gaan scheiden!

Hij had haar heele kapitaaltje door z'n slordig beheer er bij in-geboerd, Dercksen had 't al lang aan zien komen, en, die Korver, die most er over geschreven hebben,!

Opgewekt, niets vermoedend nog van 't groote nieuws dat van hem verteld werd, kwam Maters den volgenden avond van een vergadering. Eindelijk, na veel tegenstand had hij z'n begrotingsplan er door gekregen.

Dat had hem heel wat avonden gekost, en z'n vrouw zou wel blij zijn, dat dat nu achter den rug is! Maar hij vond haar heelemaal niet belangstellend, zooals hij verwacht had.

„O Wim, en heb jij er nog niets van gehoord? Weet jij niet wat er verteld wordt? Buurman heeft vanmiddag een boekje van Korver gebracht en,”

„... Wat u 't naaste is”? wel dat heb ik gelezen, maar wat zou dat?”

„Ze zeggen allemaal, dat dat over ons gaat, en, nog veel leelijker dingen,”

„Maar vrouwtje, waarom zou dat op ons moeten slaan? Die Korver kent ons toch heelemaal niet van nabij, waarom,”

„Ja, maar er klopt toch wel veel — jij komt toch ook uit Rotterdam, en je bent manufacturier, en je doet veel in het vereenigingsleven, en,”

„Ja, maar dat doen er toch wel meer; Kaspers komt toch ook uit Rotterdam, die heeft óók een confectiezaak,”

„En onze winkel dan, die, gaat immers ook wel wat achteruit — den laatsten tijd,”

„Maar vrouw dan toch, jij weet toch wel dat dat niet aan mij ligt; dat 't komt door dien vliegende winkel, die hier pas is, daar kunnen we nu eenmaal niet tegen concurreeren!”

„O Wim” — en snikkend kwam toen 't groote verdriet eruit, hakkend en stotend: „dat is ook 't ergste niet, maar nu denken ze allemaal, dat onze verhouding niet goed is, nu zitten al die menschen hier ons mooie huwelijksleven uit elkaar te rafelen, 't te becritisseren, en dáár moeten ze met d'r nieuwsgierigheid afblijven, en nou kijken ze mij meelijdend aan, en, en weet je heusch niet, dat ze zeggen, dat ik scheiden wil? Ik! van jou,!”

En verdrietig zochten ze beiden tevergeefs dien nacht den slaap.

Vroolijk kwam dien zelfden avond Korver terug uit Amsterdam. Hij had z'n uitgever bezocht, die zéér tevreden was: z'n boek ging er uitstekend in, en de recensies waren goed, in enkele bladen zelfs vleiend.

Maar ook hem wachtte een minder prettige thuiskomst.

„Zoo vrouwke! Mijn boek doet 't! 't Gaát!” waren z'n blijde begroetingswoorden.

„Dat boek, dat boek van jou, daar heb ik al meer van moeten hooren dan je denkt. Ze vragen me d'r allemaal naar, en ze denken dat je Maters ermee bedoeld hebt, je weet wel, de manufacturier — en die vrouw is er heelemaal van overstuur! Hoe kon je nou ook,”

Stom-verbaasd, telkens den mond al geopend om brusk in de rede te vallen, hoorde Korver 't verontwaardigd relaas aan.

„Maar, maar, dat is gemeen, dat is dom, laag, wie zegt toch zulken onzin, hoe zou ik nou, Maar wat verschrikkelijk voor die menschen, om zóo je huwelijksleven op straat besproken te krijgen, Daar ga ik direct even met Maters over praten!”

Beiden voelden tē goed 't pijnlijke van de situatie.

„Maar wat is daar nou tegen te doen? — Zóó kun je overal wel venijn uitzuigen!”

„Ik zou misschien een ingezonden stuk,” opperde Korver.

„Man, wees nou wijzer, dat waait nog veel meer stof op, geeft aanleiding tot nieuw gepraat,”

„'t Eenige wat we doen kunnen”, meende mevrouw Maters, „is, dat we toonen goed met elkaar te zijn. We hebben eerder nooit omgang gehad samen, maar als we nu over en weer bij elkaar komen, ons sámen laten zien, dan voelen ze toch allemaal wel, dat wij er niet zoo over denken,!”

En tot hun groote verbazing zagen de Rijndorpers, van achter hun horretjes, hoe Maters Korver naar huis bracht!

Den Zondag daarop kwamen de beide families sámen naar de kerk en gingen náást elkaar zitten!

En menigeen had dien morgen meer aandacht voor dat onverwachte, dan voor de preek,

„Zou 't dan toch niet waar zijn,?”

De vliegende winkel ging failliet.

De oude zaken bloeiden weer op, — en de praatjes verstomden,

Maar een jong auteur had geleerd, voorzichtig te zijn.

